

EVA

Când șarpele-i întinse Evei mărul, îi vorbi
C'un glas ce răsună
De printre frunze ca un clopoțel de-argint...
Dar s'a 'ntâmpat că-i mai șopti apoi
Și ceva în ureche
Incet, nespus de 'ncet, —
Ceva ce nu se spune în scripturi...

Nici Dumnezeu n'a auzit, ce i-a șoptit anume.
Cu toate că a ascultat și el...
Și Eva n'a voit s'o spună nici lui
Adam...

De-atunci femeia-ascunde sub pleoape-o taină
Și-și mișcă genele șireată par'c'ar zice,
Că ea știe ceva,
Ce noi nu știm,
Ce nimenea nu știe,
Nici Dumnezeu chiar...

■ ■